

ממרסייל לכיוון חיפה, נפליג ב-20.11 ונעגון שוב בנינואה ב-21.11 עם טיול בעיר והסביבה

...בנפולי ביום - 22.11 עם טיול לפומפיי

קפריסין

ולפני שנגיע לחיפה, נתעכב ב-25.11 בלימסול, לשם טיול בקפריסין

נשוב לחיפה ב-26.11

טיולים כנ"ל מחיפה 27.11.61, 11.12.61

כבוד רב

באביאר

מלשינים בטלית ותפילין, קולחון לדוגמה, רוסים וסינים הם מפרקי ספרו החדש של מיכאל אשר "ישראלי במוסקבה" שהופיע בימים אלה בליות צלומים רבים בהוצאת

קריאת ספר

קולנוע

סרטים

המרובע הנצחי

שיעור באהבה (גת, תל-אביב; שבי דיה) מפיק אינגמרגליות כמו: "האהבה מת חילה בעיחיתנים ומסתיימת בפיהוק", או: "מיסת-הנשוואין היא ממת לאהבה". אך הכרגמנינה מסתיימת בלקח מעודד יותר: אין אהבה כמו זו בין בעל ואשה - בתנאי ששניהם בגודו זה בוו וראו את ההבל.

הבעל הוא רופא-נשים קשיש, שעסק ב-התעמלות שבדית עם שכנית צעירה, עד שנודע לו כי אשתו בוגדת בו בעזרת ידיד-נעוריו, סקנדינבל חובב יין ואמנות. הסרט מראה כיצד הוא כובש בחורה את המוצב במיבצע מזהיר, מתוכנן לפרטי פרטי, ה-מסתיים בחדר-הכלולות של יהוד-בש שני. בחוץ מחכה הנהג המשפחתי, שאין לו צרות עם נשים - לא מאז שהרגתי את ארוסתיו!

זהו השיעור ההיתולי הראשון של ה-גאון השבדי המוצג לצופה הישראלי - וכמו כל שיעוריו, מצטיינת הכיתה במיש-חק מושלם. כמו תמיד, מסוגל ברגמן לפתוח כל לב במפתח השבדי אשר בידו, להחדיר תוכן אנושי עמוק למומנטים ה-פשוטים ביותר של חיי יום-יום - כאשר הבעל מעיר את אשתו בטפיחה על הישבן, או כאשר שני גברים מתערבים ביניהם מי ינשק ראשון אשה זרה ברכבת.

מוסר-ההשכל: כל גבר תרבותי בוגד באשתו (ולהפך), אך מה ערכן של ה-פתקות-מין חולפות לעומת אהבתו של זוג נשוי, שריקמתה זכרונות משותפים, טעם שדה ומריבות משותפות?

לאכד את הראש

הרהורי נזירה (מקסים, תל-אביב; צרפת-איטליה) היה אולי מקבל אוסקר מ-האפיפיור, אילו היתה לו סבלנות לראיתו עד הסוף. זהו סרט דתי קיצוני, לפי המחזה המבולבל של ברנאוס גורג, חניך יסועי, המאמין שאהבה לאלוהים מסלקת פחד מ-האדם. הוא רוצה שכולם יאמינו בזה, דחאק עכשיו, כשהעולם עומד להתפוצץ.

האחות היפה בלאנש-גיסטישו (פאסקאל אודרי), קודם בת אצילים, כולאת עצמה ב-מנזר כרמליתי קודר בגלל חטא נורא: היא פוחדת פחד-מוות מהמוות. תופעה מאד לא נורמאלית. האם מאריסמל-ההתגלמות (ז'אן מורו) נוטלת את החסות עליה. היא מסבירה לה שאין דבר חביב יותר מאשר למות. בלאנש-גיסטישו מוצאת מחדש את האושר. היא חיה מטכס לטכס, מתפללת, משתטחת על הריצפה ומאוהבת בישו. היא מתחרה יום וילילה עם האחיות האחרות, מי מהן תמית קודם בשבילו.

כעבור שעה ורבע נותנת להן המהפכה הצרפתית את ההזדמנות. ההמון שונא-הכומר רה האנטי-המפכנית שר: "הכרמליותות ל-תליה על הפנסים!" ובוחר עוברן את הגיל-יוטינה. ואו דווקא לפני הסוף המיוחל, תוקפת אותה מחדש החולשה: "למה שגם אני אמות?" היא מסתחרת. אבל האם מו-צאת אותה, מתחננת לפניה בשם כל הקדו-שים לאכד את ראשה כמו כולן.

בלאנש משוכנעת מחדש ומגיעה בזמן לגיליוטינה, בדיוק כשהנזירה הראשית מו-סיטה את צווארה. היא מצטרפת אליה בזמר

כשחיוך של אושר עילאי נסוך על פניה. איש, מלבד הבמאי עצמו - וגם זה לא לגמרי בטוח - אינו מסוגל להודות עם סרט זה. חסר בו כל רגש והוא כה איטי, עד שכל תנועה חדשה מתקבלת באולם ב-שימחה; במיוחד זו של התליין. גם צוות השחקנים, שהם תותחי הבד הצרפתי, עלוב הפעם. לז'אן מורו ופייר בראסר אין הזדמ-נות להראות את כשרונם. ז'אן-לואי בארו ומאדליין רנו מואילים להראות את עצמם דקה אחת בלבד. אלידה וואלי ופאסקאל אודרי מרגיזות כמו התסריט, במיוחד כשהן שרות שיריית בסופרן החולני שלהן.

לבמאי של הסרט, ברוקברגר, היה צריך להיות מצפון עמוט מאד אם העז לטול על עצמו סרט כזה. ישו הנוצרי יסלח לו; הצופה לא יעשה זאת.

במאי - רמאי

הלהב הערומ (חן, תל-אביב; אנגליה) זקוק להשחזה של היציקוק ולא לטיפולו של מיכאל אנדרסון. לא איכפת כבר ש-אנדרסון מרמה את הצופה ומגיש לו במקום מריסת-עצבים מלוא הפה פיהוקים; לא איכ-פת גם שזרק לקהל קרחון בשם דבורה קר, אבל איכפת מאד שלקח וביזבו שחקן טוב כגארי קופר למנות, שזה סרטו האחרון. קופר משחק את תפקידו של איש-עסקים אשר אשתו חושדת בו שהוא רוצח. החשד מלחה בהתפרצויות התזמורת ברקע. לא חשוב כמה פורטיסימו עובדים הנגנים, ה-תוצאה - תמיד פיאניסימו.

לינוק או לאהוב?

השדרה (תמר, תל-אביב; צרפת) הוא החיי לא מקורי אבל נחמד, אודות ילד הגול ללא הורים בפגאל. מה שהוא רוצה זאת אמא. במקום זאת הוא מקבל סטריפטיו, שיכרות ואלמות, וצומח להיות צעיר זועם. תמונה יפה היא זו בה נפגש הנער השיכור (ז'אן-פייר ליאון) עם שכנתו ה-חשפנית (מגלי גואל), עליה הוא מכריו בכל הזדמנות שהיא אהובתו, בעוד שהוא מפחד מילדות אפילה. היא מכניסה אותו לחדרה ושם הוא שואל אותה: "אינך מפחדת להיות לבד, עם גבר כמוני בחדר?" הגבר הזה אינו יכול להחליט אם הוא רוצה אמא מיינקת או אשה מאהבת. דורשיה לעיתים ארוך ומסורבל. קשה להאמין שנער נורמאלי פולט פילוסופיה כזאת. אולם זה סרט שמומלץ לראותו. לא רק בגלל פאריו, כי אם ובעיקר כדי להר-הר מה היה יכול לעשות עם הילד במאי מבין יותר.

תדרוך

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ, אשר העולם הזה ממליץ לראותם:

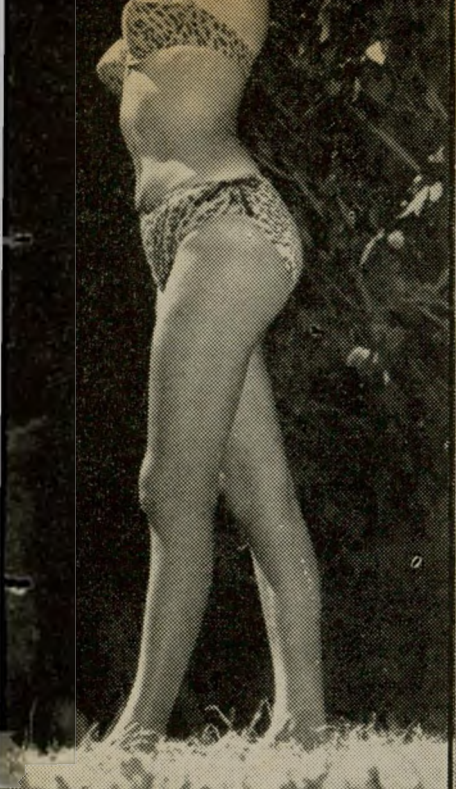
● מוצא-רשבת ובוקר יום א' (חן, תל-אביב) - נערה שלא נותנת משקטה זעמו של פועל צעיר. מישחק נפלא של אלברט פיני, המניח על המגש פרוסת החיי חיים בריטי.

● כצהרי יום (פאר, תל-אביב) - גרי קופר, כשיף אידיאליסט, בסרט מלפני כמה שנים, לוחם לבדו בחבורת גנגסטרים וזוכה באוסקר. גרייס קלי בסרטה האישון.

● זלזה (ארמון דוד, תל-אביב) - רקנית אנוק איימה כחשפנית טהורה, ב-סרט-אווירה של הגל החדש.

נואז זיאוו ב"השדרה" סטריפטיו יש, אמא אין

צברית בכיכובי

שומן מזרחי בלבוש צפוני

ת אור פאמתי מאוד של האשה הישראלית הביא עמוס קינו, שתיאר אותה מודה על עקבים גבוהים וזוחסת את משמניה לשמלה צרה, מסוג המתאים למק-צוע מסויים. "כפי הנראה, מסכם הוא, "שבת משהו להגיד לנערותינו הצנועות והישרות, שאפשר גם לא בדיוק כך."

לא נכון!!! אי-אפשר אחרת! ואתם האשמים בכך! כי בגד זה לא נועד לשמש כקישוט, ולא לחינם קיימת האסוציאציה ה"מקצועית" - שהרי זהו בגד פונקציונלי לחלוטין. הוא תוצאה של מציאות, שאתם כופים עלינו! התבוננו נא איך מסתכל הגבר הישראלי על אשה. או מוטב - קראו את מאמרו של אייבי נתן. תראו שם את תיאור הזכר הדגול הנכנס למסיבה ואומד את המועמ-דוה - אינו מהן תשמש לו על מנת "שלא יחזור בגפו הביתה". הוא סוקר את נתוניהן (האנטומיים) ואף משיג אינפור-מציות בנוסח "יש לה רגלים שריריות ושפתים מחוספסות", ולבסוף נאנק הגבר האומלל שלא השיג את אשר חיפש. איך היה אותו גבר מגיב אילו היו מסכמים את אישיותו כ"בטן שעירה" - למשל?

האם הגבר הישראלי טורח להתעניין באישיותה של האשה? האם הוא, לפחות, מתפעל מעובדת היותה נשית ופריכה? האם הוא מבהין במה שקראו הרומנטיקאים "נפשה היפה"? אם אין הוא רואה בה בת-שיחה ראוייה - האם הוא מתפעל לפחות ממה שקרא הגבר האירופאי "השטויות הקטנות והמתוקות", לא! לחלוטין לא!

הגבר הישראלי מסתכל על האשה כעל סחורה, הצריכה לשמש לו לתשמיש מסוים. הוא מסתכל עליה כסחורה האומד את מידת התועלת החומרית שיפיק מסחורתו. מר אייבי נתן טוען, ששורת כגון פסיכואה של "בלי ידעים". אין בחורה בריאה ברוחה שלא תיהנה מליטופו של ידיד ואהוב, אבל למה שתסכים למגע ידיו של גבר האומד אותה כסחורה? כלום עגבניות ב-שוק מותר למשמש בטרם שתקנה אותן? זהו מסחר ברוטלי, אבל - מסחר לפי כל הכללים. לא פעם שומעים בחור מהרהר בקול: "הוצאתי עליה שלושה קולנועים, שתי ארוחות-צהריים וחמש ישיבות בבית קפה והיא עוד לא נתנה לי. שתלך לעזאזל!" אין כאן מקום לריעות, להבנה, לעניין. כל אותו עניין שיש לו לבחור יפוג כש-יראה שהזמן עובר והיא אינה נכנסת למי-טתו, או שיתברר שהיא נשואה, למשל. האם אישיותה או קסמה השתנו משום כך? לא, אבל אלה אינם נתונים הנכנסים לחשבון. המסחר הוא מסחר-בשרים פשוט. מהי הברירה העומדת בפני הבחורות? אין ברירה. זוהי מלחמת-קיום אכזרית שסיסתמה "לכל אשה דרוש גבר". משום כך, כל האמצעים כשרים להשיג אותו, עליה לתאם את שיטות הפיתוי לצרכיו ולטעמו. בשוק נאלץ כל סוחר להציג את סחורתו, אחרת אין קונים מי שאינה מוכנה להתאים עצמה לתנאים -